

Hồi 7

Tàng Xuân Viên, trinh nữ thoát vòng kiềm tỏa Kim Cương Tự, hiệp khách cử đại hồng chung

Anh em Chu gia ở hai căn phòng giáp nhau, chờ mọi người ngủ say cả rồi, mới nhón nhén nhảy xuống giường đeo khí giới ra ngoài hành lang khẽ mở cửa băng mình xuống sân sau, rồi từ sân, phi vút lên nhà không một tiếng động nhẹ. Hai người nhìn sao Mai phân phương hướng, đoạn chuyển vun vút trên các nóc nhà ra cửa Đông thành Dương Châu.

Ra tới ngoài thành, Anh em Chu gia theo các con đường đông bắc phi nhanh như gió biến vào trong đêm tối. Sang đầu canh ba thì qua một nơi thôn xóm bên đường. Hai bóng đen chập chờn như ma, phi hành một lát nữa thì thấy ở bên tay tả có một con đường nhỏ rẽ tới cửa tam quan mái ngói cong cong, ẩn hiện dưới bóng cây um tùm.

Anh em Chu gia liền rẽ quặt vào nơi đó, nhẹ nhàng như én liệng, phi thân lên một cành cây là vào nóc tam quan, vận động thần nhãn đọc thấy ba chữ “Kim Cương Tự” nằm ngay trên cửa giữa.

Nhảy xuống, Chu Đức Kiệt kéo Tú Anh ra phía tường bên phi thân lên cây nhìn vào phía trong. Là đêm cuối trăng, trên không chỉ loáng thoáng vài chòm sao lấp lánh. Anh em Chu gia vận cặp mắt dạ hình nhìn vào thấy Kim Cương Tự vô cùng rộng rãi, nhà nếp dọc nếp ngang, xung quanh im lặng như tờ. Hai người liền chuyển xuống mặt đường cao liệng người vào trong, chạy vút vào đại điện yên lặng. Những cây cột lớn hàng ôm đứng sừng sững ở hai bên như những bóng mà không lồ rùng rợn.

Chu Tú Anh kéo Đức Kiệt vòng vào phía sau thấy sâu đá rộng, liền đi nép vào chân tường hoa ẩn người dưới bóng tối. Đoạn hai người chạy thẳng vào nếp điện thứ hai cũng rộng rãi như trước. Chu Đức Kiệt đi trước theo hành lang đi vòng vào trong. Tới đây, sân lớn ở giữa, hai bên là hai lớp nhà chạy dọc. Giữa sân một pho tượng Kim Cương cao non một trượng ngồi trên bậc đá cao hơn đầu người. Trước mặt pho tượng đặt bát hương bằng đá lớn hình lục lăng.

Đức Kiệt, Tú Anh còn đương phân vân chưa biết hành động ra sao vì bốn bề vắng ngắt, tối om, thì chợt thấy có tiếng lạch cạch chuyển động ngay ở bậc đá giữa sân, hai

người liền phi thân lên nóc nhà, nằm ép xuống nghe ngóng. Bên dưới có tiếng chân nhiều người đi và tiếng người léo xéo.

Một thứ tiếng hên hạch nói:

- Con nhãi này, ta tốn nước bọt với mi suốt ngày hôm nay mà mi cứ khăng khăng không chịu chiều chuộng đại hòa thượng...

Tiếng thiếu nữ khóc thút thít:

- Thà chết thì thôi, ta không chịu như bọn khốn kiếp chúng mi là hạng mặt người dạ thú...

Tiếng người hên hạch mắng:

- À! Con nhãi này gồm nhỉ! Ăn sung mặc sướng không muốn. Đại hòa thượng lại mập mập trắng trắng, khỏe mạnh... còn muốn gì hơn nữa! Ăn xong chỉ có việc ngồi rồi, ưỡn ẹo tối đến lại vui vầy nhục dục... không khoái sao? Đây, bà bảo cho mà biết, nếu ả không chịu thì mai đây sẽ cột ả vào “khoái lạc cơ”, đại hòa thượng sẽ tha hồ vui vầy, lúc bấy giờ thì đừng có trách ta nhé!

Cô gái nào đó vẫn khóc thút thít, một con mụ có giọng nói ồ ồ thậm tệ:

- Thôi chị ạ, trước kia chúng tôi cũng như chị đây, cứu e sợ sợ nhưng sau khi được gần hòa thượng rồi cũng quen đi, suốt ngày sống trong lụa là chẳng phải lo toan chi cả. Nên nghe lời ưng thuận đi chị ạ, Đại hòa thượng từ bi cho trở về Tàng Xuân viện ngay. Cứ cứng cổ thế này thì đêm nay sẽ bị giam trong quả chuông thêm khổ vào thân có ích lợi chi. Mà đừng nào ngày mai cũng chiều Đại hòa thượng rồi...

- Đồ cầu trệ một lũ chúng bay. Sống ta không giết được thì chết ta sẽ bóp cổ cho hết đời khốn nạn của bây đi.

Thiếu nữ vừa khóc vừa nói dứt đoạn, thì tiếng người đàn ông nói hôm sau sẽ hiện lành ngay. Mụ Lý dắt nó đi mau.

Tiếng chân lại bắt đầu chuyển đi vào phía nhà ngang.

Nằm trên mái nhà, Chu Đức Kiệt định nhồm lên nhảy xuống, nhưng Tú Anh nắm kịp tay ra hiệu bảo theo tiếng chân phía dưới. Hai người nhẹ nhàng đi trên mái ngói ấy, tiếng chân tới đầu phái nóc bên kia. Ở dưới tiếng chân đã đứng cả lại. Tiếp theo là một tiếng động lạ, rồi người đàn ông nói:

- Cho nó vào đây, lẹ lên còn đi ngủ khuya rồi.

Tiếng vùng vằng giã giũa, rồi một vật gì nặng nề rơi úp xuống rung chuyển cả mái nhà.

Lát sau tiếng chân lại đi ra lối cũ. Mụ lý nói:

- Thế là xong! Đáng kiếp đồ rắn mặt rắn mày.

Toán người đi rã chỗ bức tượng Kim Cương. Một tên hòa thượng nhảy lên mặt bóc loay hoay chỗ bát hương, rồi nhảy xuống đất.

Tự nhiên phía sau bức hiện ra một cửa lớn. Mọi người bước vào, lát sau cửa đó đóng sập lại bình thường. Trên sân chùa trở nên lặng lẽ. Anh em Chu gia trông thấy rõ bọn vừa mở cửa cơ quan vào Tàng Xuân Viện. Chu Đức Kiệt ghé tai Tú Anh nói nhỏ:

- Không một người nào ở Dương Châu ngờ Kim Cương Tự rộng rãi nguy nga thế này mà lại là một tổ quỷ thâm dục. Xuống cứu cô gái vừa rồi chứ.

Tú Anh gật đầu:

- Lạ nhỉ, con cái nhà ai bị bắt vào đây thế này? Hay là Hạ Thái Phượng? Nào xuống.

Nói đoạn anh em Chu gia đảo người phi thân xuống sân, tiến vào núp trong bóng tối mái hiên. Định thần nhìn kỹ thấy một cái chuông lớn úp ngay ở trên hiên đầu nhà. Chu Tú Anh lấy tay gõ nhẹ lên mặt chuông Đức Kiệt đi vòng quanh chuông xem xét.

Chắc bọn ác tăng này có cơ quan kéo chuông lên, nên ban nãy chúng chỉ có hai tên thôi mà chuyển nổi quả chuông trên ngàn cân này, lúc hạ xuống không kèm nổi sức nặng, quả chuông gieo mạnh nên mới chuyển cả nhà.

Tú Anh đáp:

Phải rồi, hiền huynh tránh ra để ngu muội nhắc thử coi.

- Thôi nhường việc này cho ngu huynh, hiền muội liệu kéo thiếu nữ ban nãy ra.

Nói đoạn, Chu Đức Kiệt xắn tay áo, chân xuống Đỉnh tấn, hít hơi vận dụng nội ngoại công phu, ghé vai gần quả chuông hai tay đẩy mạnh. Quả chuông đồng to lớn nặng nề trên ngàn cân dần dần nghiêng hẳn sang một bên.

Chu Tú Anh vội cúi sát đất khẽ gọi:

- Ai đó, ra đây mau, tôi tới cứu đây.

- Tiếng người rên rĩ vọng ra. Tú Anh chui đầu hẳn vào bên trong đưa tay kéo thiếu nữ lâm nạn ra. Chu Đức Kiệt từ từ co tay lại hạ chuông xuống êm như ru không một tiếng động. Bấy giờ mới thở phào ra như thường.

Thứ công phu này cũng giống như Chu Tú Anh vận dụng lúc đập cây nhà ở Xuân Phong Quán bên Trấn Giang. Quả chuông to lớn, kênh càng không có tay nắm khả dĩ cầm nổi. Nếu có tay nắm, họ Chu có thể độn hấn quả chuông ấy lên khỏi mặt đất, đứng hấn dậy gồng lên trên vai đi lai rồi ném xuống đất bởi lẽ quả chuông ấy cao tới một trượng mà bề rộng ở miệng sau thước.

Nói về công phu này, trong võ thuật tàng thư có nhắc tới đoạn Sở bá Vương Hạng Võ cử đỉnh ở trước Võ Vương Miếu thời Tây Hán.

Chiếc đỉnh đồng đó nặng một ngàn hai trăm cân (cân tạ), cao bảy thước, ngang năm thước, được đặt ngay trước miếu Võ Vương. Hạng Võ muốn trở thần lực để thù phục Hườn Sở, bèn dùng sức đẩy đổ và nâng chiếc đỉnh đó lên ba lạng, khiến Hườn Sở phải lắc đầu thè lưỡi phục Hạng Võ, liền sẵn tay áo dùng hai tay, xuống Trung Bình tấn, nhắc bổng chiếc đỉnh lên rồi đi quanh đó ba vòng, sau đặt lại vị trí cũ, mặt không biến sắc. Sở dĩ Hạng Võ cử nổi chiếc đỉnh đó là vì đánh có chân, tay cầm dễ dàng hơn trái chuông vừa to lớn kênh càng, vừa không có chỗ cầm tay chắc chắn.

Nói về Chu Tú Anh kéo được thiếu nữ đó ra ngoài rồi, liền nói:

- Chớ có khóc lóc nữa e bọn hổ mang nghe thấy. Cô nương tên là chi?

Thiếu nữ nín khóc:

- Thưa ân nhân, tôi họ hạ tên Thái Phượng, ở Dương Châu.

Chu Tú Anh ngắt tiếp:

- Được rồi, tôi công ra khỏi nơi sào huyệt này đã. Sẽ nói chuyện sau.

Nói đoạn ghé lưng công Thái Phượng, bảo bám chặt kéo tay Chu Đức Kiệt ra hiệu chạy. Hai người vừa ra tới sân thì có tiếng chân người ở phía trước đi trước. Đức Kiệt vội nắm tay Tú Anh phi thân lên nóc nhà nằm ép xuống mái nhìn xuống. Hai tên đầu đà cầm đao tuốt từ phía điện ngoài đi tới. Chúng dừng lại ngay ở dưới mái. Một tên nói:

- Rõ ràng như vừa có tiếng động đầu đây.

Nói đoạn y cầm cây đao nhìn khắp xung quanh. tên khác nói:

- Chắc sư huynh nghe lầm tôi không nghe thấy chi cả.

- Thông Thiên Nhĩ này làm sao được! Chắc chắn có người lên đây.

- Hay là tiếng con bé ở trong trái chuông kia kìa? vào đó xem sao.

Hai tên đầu đà bèn kéo nhau đi khuất vào dưới mái.

Anh em Chu gia nhơn dịp ấy bèn chạy trên nóc nhà, nhảy xuống sau đầu nhà phi như biến ra phách tiền điện, nhảy qua tường hoa phóng mình như gió ra đường lối cũ.

Hạ Thái Phượng sợ quá, gió vù vù thổi qua tai như bão, lăm lúc nàng muốn buông tay nếu không hề có chiếc dây lưng quàng chặt vào lưng Chu Tú Anh thì đã bị rớt phía sau từ lâu rồi.

Lăm lúc nàng muốn mở mắt ra nhìn nhưng gió đập mạnh cay mắt nên đành gục đầu vào lưng Tú Anh.

Tuy ân nhân của nàng chưa xưng danh và cũng không nói Tú Anh nàng biết là đi đâu nhưng điều cần nhất là ra khỏi ngôi chùa kinh hoàng vừa rồi, mọi việc sẽ liệu sao.

Thái Phượng có cảm tưởng như người đang bay, tiếng gió vù vù lâu dần nghe quen ta, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Anh em Chu gia vào tới trong thành Dương Châu thì trời đã tảng sáng. Tuy vậy mọi người hãy còn miên man giấc điệp. Từ trên nóc nhà hai người nhảy xuống sân rồi từ từ phi thân lên hành lang đẩy cửa vào trong lầu.

- o O o -